

Вовк і семеро козенят

Брати (Якоб і Вільгельм) Грім

Була собі на світі стара коза. Мала вона семеро маленьких козенят і любила їх так, як тільки може любити рідна мати. От якось надумала вона піти в ліс травички нарвати, діток нагодувати.

Покликала їх усіх та й каже:

— Дітоньки мої любі, я йду в ліс, а ви тут добре замкніться, вовка в хату не пускайте, бо як улізе, то всіх вас із кісточками поїсть. Цей душогубець ким завгодно прикинутись може, але ви його зразу впізнаєте: у нього товстий голос і чорні лапи.

Козенята загукали:

— Матусю, йди, не бійся за нас, ми будемо стерегтися. Мекекнула стара і пішла собі спокійно до лісу.

А незабаром хтось постукав у двері до козенят та й гукнув:

— Гей, дітки, відчиніть, ваша матуся прийшла, вам гостинців принесла!

Але козенятка почули товстий голос і здогадалися, що то вовк.

— Не відчинимо, не відчинимо,— закричали вони,— ти не наша матуся! В неї голос тоненький та солодкий, а в тебе товстий. Ти вовцюга-злodyга!

Вовк тоді пішов до крамаря, купив велику грудку крейди, з'їв її, і голос у нього став тонкий. Він вернувся, постукав у двері й гукнув:

— Відчиніть, дітоньки, ваша мати прийшла, вам гостинців принесла!

Але ж вовк поклав на підвіконня свої чорні лапи. Козенята як глянули, то й закричали:

— Не відчинимо! У нашої матусі ноги біленькі, гарненькі, а в тебе чорні, вовцюга-злodyга!

Вовк тоді подався до пекаря та й каже:

— Я поранив собі лапу, помаж її тістом.

А коли пекар помазав йому лапу тістом, він побіг до мельника й попросив:

— Посип мені лапу борошном.

Мельник здогадався, що вовк хоче когось піддурити, і сказав "ні".

Але вовк ревнув:

— Як не посиплеш, то я тебе з'їм!

Злякався мельник і посипав йому лапу борошном.

І ось прийшов злodyга втретє до дверей, постукав та й каже:

— Відчиніть, дітки, ваша матуся прийшла, гостинчиків з лісу принесла.

Козенята крикнули:

— Покажи нам перше свої ноги, щоб ми знали, чи ти справді наша матуся.

Вовк поклав на вікно білу лапу, козенята повірили, що то справді прийшла матуся, та й відімкнули двері. Але то була не матуся, а вовк.

Козенятка перелякались та й ну ховатися!

Одне стрибнуло під стіл, друге під ліжку, третє в грубку, четверте в кухню, п'яте в шафу, шосте під умивальник, а сьоме сховалось у великому годиннику, що висів на стіні. Але вовк познаходив їх і недовго з ними панькався: роззявив пащеку та й поковтав усіх, одного по одному. Пощастило тільки найменшому, що сховалося в годиннику: його вовк не знайшов.

Напхавши своє голодне черево, вовк посунув надвір, на зелений моріжок, розлігся в холодочку під дубом та й заснув.

Незабаром прийшла стара коза з лісу додому.

Ох, що ж вона побачила! Хатні двері розчинені навстіж. Стіл, ослони, стільці поперекидані, від умивальника самі черепки на долівці, а ковдри та подушки постягано з ліжка. Шукала вона своїх діток, шукала, та ніде не знайшла. Почала кликати кожного на ім'я, та ніхто не обізвався. Нарешті, коли вона покликала найменшеньке, воно відгукнулось тоненьким голоском:

— Матусю, я осьде, в годиннику.

Коза дістала його звідтіля, і тоді козенятко розповіло все, що сталося: як прийшов вовк і як поїв його братиків і сестричок. Можете уявити, як плакала кізонька за своїми бідними дітками!

Наплакалася вона, а тоді вийшла зажурена з хати, і найменше козенятко за нею.

Підходить вона до дуба, а там у холодочку лежить вовцюга-злodyга і хропе, аж листя вгорі шумить. Обдивилась його коза з усіх боків і бачить: у роздутomu вовчому череві щось ворухиться, товчється.

— Ой леле! — скрикнула вона.— Та невже ще живі мої бідні дітки, що їх вовк поковтав на вечерю?

І послала козенятко до хати по ножиці, голку та нитки. А тоді заходилася пороти вовчиськові черево. Тільки-но прорізала дірку, як одне козенятко вистромило голівку, а як стала пороти далі, так і повискакували одне по одному всі шестеро, і всі живісінькі, здоровісінькі, без подряпинки, бо вовчисько з великої жадоби ковтав їх цілими. Ото було радощів! Козенята стрибали, лащилися до матері. Але стара сказала їм:

— Підіть швиденько назбирайте камінців. Поки лихий вовчисько спить, ми накладемо йому каміння в черево.

Побігли семеро козеняток, нанесли каміння, напхали вовчиськові повнісіньке черево, а стара коза швиденько зашила його, та так спритно, що вовк нічого й не почув, навіть і не ворухнувся.

А коли вовк нарешті виспався і встав на рівні ноги, то від каміння в животі йому дуже захотілося пити, і він пішов шукати криницю, щоб напиться води. Та щойно він рушив з місця, як каміння у череві загуркотіло. Тоді вовк і скрикнув:

Це ж якого ще начиння

Я в живіт собі напхав?

Торохтить немов каміння,

А козляток я ж ковтав!

Коли ж вовк підійшов до криниці і нахилився напиться, важке каміння потягло

його вниз, він шубовснув у воду та й утопився. Побачили це семеро козенят, збіглися до криниці та й ну стрибати, витанцьовувати. Танцюють з матір'ю навколо криниці та вигукують:

— Вовк утопився, вовк утопився!

Переклад: Сидір Сакидон